

ЗА НАШЕТО ДЕТЕ

ВЕСТИЦЕ НА ЖЕЛЪЗНИЧАРСКИТЪ ДЕЦА

ГОД. П.

Урежда ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

БР. 20

Единъ търговецъ тръгналъ на печалба за далечна страна, кждето щѣлъ да се бави дълги години. Преди да тръгне, попиталъ тритѣ си дъщери какви подаръци иска да имъ изпрати отъ тамъ. Най-голъмата дъщеря казала

— Искамъ хубава гумена топка, която, като се удари въ земята, да може да отскочи по-високо и отъ най-високата топола и да прехвърля и най-голъмата кжща.

— Азъ пъкъ искамъ клетка съ най-хубави пѣстри птичета, такива, каквито нѣма по нашата земя — казала втората дъщеря.

— Ами ти какво искашь? — усмихналъ се бащата къмъ най-малката си дъщеря, която скромно мълчала.

— Изпрати ми отъ тамъ една лозова прѣчка! — казала тя.

Заминалъ бащата.

Следъ една година пристигнали подаръцитѣ.

Едва могла да се наравда на подарѣка си най-голъмата дъщеря. Тя получила синя, като небето топка, въ която отвътре играели цвѣтоветѣ на небесната джга. Цѣла седмица играла дъщерята съ чудесната топка. Накарала я да прескочи най-голъмата кжща въ града. Следъ това помислила, че може да я удари въ земята така, че да прескочи и планината. За да бжде поблизо до планината, отишла на брѣга на рѣката, ударила топката въ ронливня пѣсѣчень брѣгъ. Но топката не могла да прескочи дори и рѣката. Паднала близо до отсрещния брѣгъ и вълнитѣ гѣвкаво я понесли надолу.

Кратка била радостъта и на втората дъщеря. Наистина, тя получила клетка съ чудни пѣстри птички. Кому ли не ги показала тя. За нѣколко само дни приятелкитѣ ѝ се удовоили и утроили. По цѣлъ день прекарвали

ЛОЗОВАТА ПРѢЧКА

МАШИНИСТЪ

въ захласъ предъ клетката.

Но една сутринъ изчезнали чуднитѣ птички изъ клетката. Нѣкой презъ нощъта я билъ отворилъ. Напраздно плакала предъ праздната клетка по-малката дъщеря.

Никому не показала скромния си подарѣкъ най-малката дъщеря. Тя просто отишла въ градината и посадила тамъ лозовата прѣчка.

Минали години.

Единъ день по прашния бѣлъ пжтъ къмъ града вървѣлъ загорѣлъ пжтникъ. Едва пристѣпялъ отъ умора той. Устнитѣ му били попукани отъ жажда. Обущата и дрехитѣ му побѣлѣли отъ нагорещения прахъ.

Това билъ бащата на тритѣ дъщери. Много му се пиело вода, но знаелъ той много добре, че тукъ наоколо нѣма нито едно изворче. А градътѣ билъ още далече.

Изведнажъ бащата видѣлъ въ страни отъ пжтя срдѣ просторна градина бѣла кжща, чиито стрѣхи били опасани отъ лози. Измежду широкитѣ листа се показвали едри кехлибарени гроздове. Радостно се учудилъ бащата. Преди да замине на печалба въ града нѣмало нито една лоза—това той си спом

нялъ много добре. Отбилъ се отъ пжтя и тръгналъ къмъ кжщата съ лозитѣ за да утоли жаждата си. Когато стопанинътъ на градината сложилъ на масата пълна чения съ грозде, казалъ му:

— Преди нѣколко години въ цѣлия нашъ край нѣмаше нито една лоза, но единъ добъръ баща изпрати на дъщеритѣ си отъ далечна земя само една прѣчка. И сега градинитѣ по цѣлия нашъ край сж зашумени съ лози. Всѣки благославя умния баща.—Чакъ тогава си спомнилъ бащата за лозовата прѣчка шо бѣ поискала най-малката му дъщеря.

Т. Харманджиевъ